

Camellia

微风中摇曳 เหวยเฟิงจงเหยาเย่ เขียน
พวงสนธิ์ แบล
Lu Lin วาด

ไอทีเก๋ สามีไม่ดี ให้ผ่านทน

10

夺情总裁：豪门老公不及格

บทที่ 505 ไม่มีทางลืม

เหลียงเยียนมองเธอ หน้าผากของทั้งสองคนสัมผัสกันเบาๆ
“วันนี้ไปนู่นไปนี่มาทั้งวัน เหงื่อเยอะมากไหม”

“ไม่เหนื่อย” เจียงร่วชีส่ายหน้า “วันนี้ขายขายเป็นเด็กดี
มาก ไม่ตื้อเลย”

“ถ้าไม่เหนื่อย พวกเราขึ้นไปข้างบนกันไหม” เหลียงเยียน
กอดเธอแน่น

“ไม่เอา ฉันอยากจะดูโทรทัศน์” เจียงร่วชีปล่อยมือ แล้ว
ถอยห่างจากเขา ในมือถือรีโมตคอนโทรลก่อนจะกดเปลี่ยนช่อง
ไปเรื่อยๆ ไม่หยุด

เหลียงเยียนหยิบรีโมตคอนโทรลไปจากมือของเธอ
“มีอะไรน่าดู มีครั้งไหนบ้างที่คุณละครักแล้วไม่ร้องไห้”

“คุณรู้ได้ยังไง” ปกติเวลาเขาอยู่บ้าน เธอไม่เคยดูโทรทัศน์เลย แต่จะดูบ้างบางครั้งเวลาที่เธออยู่บ้านคนเดียวแล้วรู้สึกเบื่อๆ

“ผมต้องรู้อยู่แล้ว” เหลียงเยียนปิดโทรทัศน์ ก่อนจะอุ้มเธอขึ้นไปข้างบน

วันอาทิตย์ พวกเขาอยู่บ้านเฉยๆ เจียงร่วฉีนั่งอยู่บนโซฟา ดูสองพ่อลูกเล่นเกมกันอย่างตั้งใจ

“กินข้าวได้แล้ว” เจียงร่วฉีมองพวกเขา ก่อนจะลงไปนั่งยองๆ ให้อยู่ในระดับเดียวกันกับทั้งสองคนที่นั่งอยู่บนพรม

“แม่ครับ ผมต้องชนะพ่อก่อนถึงจะไปกินข้าว ถ้าพ่อชนะผมต้องแย่งนะ” ขายข่ายขยับตัวหลบเจียงร่วฉีเพื่อมองจอ

เจียงร่วฉีลุกขึ้น “สองพ่อลูกจะไม่กินข้าวใช่ไหม”

“ที่รัก รออีกแป๊บหนึ่งนะ” เหลียงเยียนเงยหน้าขึ้นมองเธอ

“ถ้าอย่างนั้นก็ไม่ต้องกิน แม่บ้านผู้ เอาอาหารไปเก็บเลยล่ะ ฉันก็ไม่กินแล้วเหมือนกัน” เจียงร่วฉีหันไปพูดกับแม่บ้านผู้ และทำท่าจะเดินขึ้นไปข้างบน

“ที่รัก!” เหลียงเยี่ยนโยนเกมทิ้ง แล้วลุกขึ้นดึงเธอเอาไว้
สิ่งที่สำคัญก็คือประโยคสุดท้ายของเธอ พวกเขาไม่กินไม่เป็นไร
แต่ถ้าคนสำคัญบอกว่าไม่กิน เกมอะไรนั้นก็ไม่ใช่สำคัญอีกแล้ว

ชายขายฉวยโอกาส “พ่อ ผมชนะแล้ว อย่าลืมที่สัญญาว่า
จะซื้อของขวัญให้ผมนะ”

“โอเค ซื่อ ๆ ซื่อแน่นอน” เหลียงเยี่ยนยิ้มพลางพยักหน้า
จากนั้นก็โอบเจียงร่วชีเดินไปที่ห้องอาหาร

เข้าสู่ฤดูหนาวแล้ว อากาศก็เย็นลงทุกวัน เจียงร่วชีนั่งอยู่
ในห้องทำงาน แม้ว่าจะมีฮีทเตอร์ แต่มือและเท้าของเธอก็ยัง
เย็นเฉียบ

“คุณผู้หญิงคะ ชาร้อนค่ะ” เลขานำชาร้อนหนึ่งแก้วเข้ามา
วางไว้บนโต๊ะทำงานของเธอ

“ยังประชุมอยู่เหรอ คงจะเสร็จไม่ทันเที่ยงใช่ไหม”
เจียงร่วชีมองเวลา นี่ก็ใกล้จะพักเที่ยงแล้ว

“ค่ะ ท่านประธานบอกว่าให้ฉันจัดการเรื่องอาหาร
กลางวันของคุณ คุณอยากกินที่ไหนดีค่ะ” เลขาพยักหน้า

“ไม่เป็นไรค่ะ เต็มใจออกไปกินเอง” อันที่จริงเจียงร่วซีไม่ค่อยอยากอาหารสักเท่าไร แถมพออากาศหนาวก็ยิ่งไม่อยากจะขยับไปไหน อีกเรื่องคือเธอไม่ได้ข้าวของเจียงร่วหย่ามาหลายวันแล้ว เธออยากรู้ว่าเจียงร่วหย่าเป็นยังไงบ้าง จะหย่ากับเหลยอวี่ถึงจริงๆ ใช่มั้ย

เธอเดินออกจากบริษัทไปตามถนน ลมเย็นที่พัดมาปะทะใบหน้าทำให้ต้องก้มหัวลงอย่างช่วยไม่ได้ สองมือเล็กๆ ล้วงเข้าไปในกระเป๋าเสื้อโค้ตขนสัตว์สีครีมที่ห่อหุ้มร่างกายผอมบางของเธอเอาไว้

“ร่วซี” เหลยอวี่ถึงคิดไม่ถึงว่าจะเจอกับเธอที่นี้ มิหนำซ้ำเธอยังมาคนเดียว เหลิงเยียนไม่ได้มากับเธอ

เจียงร่วซีหันไปมองเหลยอวี่ถึงกับผู้หญิงคนหนึ่ง มิหนำซ้ำยังเห็นเขาปกป้องดูแลเธออย่างระมัดระวัง ลางสังหรณ์ไม่ดีแผ่กระจายไปทั่ว

“อวี่ถึง พวกเธอมากินข้าวที่นี้เหมือนกันหรือ” เจียงร่วซีมองร้านอาหารที่อยู่ตรงหน้าพวกเขา

“อืม!” เหลยอวี่ถึงพยักหน้า

“เพราะฉันอยากกิน อวีถึงก็เลยพามา ตอนนีถ้าฉันอยากกินอะไร ก็หมายความว่าลูกในท้องอยากกินอันนั้น ใช่ไหมคะ อวีถึง” ผู้หญิงคนนั้นคลอเคลียอยู่ในอ้อมกอดของเหลยอวีถึง

สีหน้าของเหลยอวีถึงสลดลงเล็กน้อย แต่เขาก็ยังพยักหน้า

เจียงร่วซี่มองเขา “เธอท้องลูกของนายเหรอ ฉันไม่รู้ว่าควรจะรู้สึกดีใจหรือเสียใจกับนายดี คิดไม่ถึงเลยว่านายจะกลายเป็นคนแบบนี้”

“ใช่! ฉันก็เพิ่งรู้แหละว่าทำไมฉันถึงกลายเป็นแบบนี้” เหลยอวีถึงปล่อยผู้หญิงที่อยู่ในอ้อมแขน ก่อนจะเดินมาหยุดอยู่ตรงหน้าเธอ “ร่วซี่ ฉันไม่เคยลืมเธอได้เลย”

“แล้วยังไง พวกเราถูกลิขิตให้ไม่สามารถอยู่ด้วยกันได้ และฉันก็ไม่อยากให้นายทำร้ายร่วหย่าแบบนี้” เจียงร่วซี่เห็นเหลยอวีถึงเป็นแบบนี้ ก็รู้ได้เลยว่าเจียงร่วหย่าอยู่ในตระกูลเหลยต้องมีชีวิตที่ไม่ดีแน่ๆ

เหลยอวีถึงเห็นเจียงร่วซีกำลังจะหันหลังเดินจากไป
เลยเดินเข้าไปหยุดเธอเอาไว้ “ร่วซี คนที่ฉันไม่อยากทำร้าย
มากที่สุดก็คือเธอ”

“อวีถึง อย่าลืมนะว่าฉันเป็นภรรยาของคนอื่นไปแล้ว ฉัน
กับนายไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกันอีกแล้ว ถ้านายตัดสินใจจะรักใคร
สักคน ก็รักเธอให้ดีๆ อย่าทำร้ายคนอื่นและอย่าทำร้ายตัวของ
นายเอง ผู้หญิงคนนั้นท้องลูกของนาย ฉันหวังว่านายจะไม่
ทำร้ายเธออีกคน ร่วหยามีชีวิตที่ทุกข์ทรมานมานานมากแล้ว
ไม่ใช่ว่านายไม่รู้ แค่เธอมีลูกสาวให้นาย นายก็ไม่ควรเมินเฉย
กับเธอถึงขนาดนี้ ลูกชายมันสำคัญมากขนาดนั้นเลยเธอ”
เจียงร่วซีมองออกตั้งแต่แรกแล้ว เพราะเจียงร่วหย่าให้กำเนิด
ลูกสาว ช่งเหม่ยโฉงก็เลยไม่ชอบเธอ

“ร่วซี ตอนนั้นฉันไม่น่าปล่อยมือเธอไปเลย ไม่น่าไปจาก
เธอ ไม่น่าให้เธอเผชิญหน้ากับเรื่องราวต่างๆ เพียงลำพัง ถ้า
ตอนนั้นฉันอยู่ข้างเธอ ทุกอย่างก็คงจะดีกว่านี้ ถ้าเป็นแบบนั้น
เธอก็จะได้ไม่ต้องไปอยู่กับเหลิงเยียน” เหลยอวีถึงเสียใจกับ
ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นในตอนนั้นมากจริงๆ

เจียงร่วซือถูกเขาจับข้อมือเอาไว้แน่นจนรู้สึกเจ็บ “อวีถึงปล่อยนะ! นายทำฉันเจ็บ”

“ไม่! ฉันไม่ยอมปล่อย ไม่อยาก!” เหลยอวีถึงไม่มีที่ท่าว่าจะปล่อยเธอ แถมยังไม่สนใจผู้หญิงที่เคยอยู่ข้างๆ

“นายอย่าทำร้ายหัวใจของผู้หญิงคนนั้นเลย อย่างน้อยๆ เธอก็ตั้งท้องลูกของนาย” เจียงร่วซือชี้ไปทางหญิงสาวที่กำลังทำหน้าสลดอยู่ทางด้านหลังของเขา

“ประธานเหลย จตุกระชากลางกฎรรรยาของผมในที่สาธารณะแบบนี้ คงไม่เหมาะสมเท่าไรหรอก” ตอนที่เหลิงเยียนกลับมาที่ห้องทำงาน ก็ได้ยินว่าเจียงร่วซือออกไปกินข้าว เขาก็เลยตามเธอออกมา เพราะไม่เชื่อว่าเจียงร่วซือจะออกมากินข้าวกลางวันคนเดียว แต่คิดไม่ถึงว่าจะเห็นเหลยอวีถึงถูกลู่ถูกั๊งเจียงร่วซืออยู่แบบนี้

เหลิงเยียนก้าวเข้าไปสองก้าว ก่อนจะดึงเจียงร่วซือมาโอบไว้ในอ้อมแขน พลังกุ่มมือของเธอเอาไว้ “ที่รัก ผมบอกให้คุณอยู่เฉยๆ ไม่ใช่เธอ ออกมาข้างนอกแบบนี้ไม่หนาวหรือไง ดูลิหน้าแดงหมดแล้ว” เขาจูบแก้มที่เย็นเฉียบของเธอ

“คุณประชุมอยู่ไม่ใช่เหรอ” เจียงร่วซือยิ้ม พลังโอบเขา กลับ “กลับกันเถอะ! เพราะฉัน คุณก็เลยต้องออกมา”

“คุณยังไม่ได้กินข้าวไม่ใช่เหรอ” เหลิ่งเยียนมองเธอ “ผมพาคุณไปกินข้าวก่อนดีกว่า”

“ไม่เป็นไร เลขาเตรียมอาหารสำหรับช่วงประชุมไว้แล้ว ไม่ใช่เหรอ พวกเรากลับไปกินด้วยกันเถอะ ข้างนอกหนาวมากเลย!” เจียงร่วซือยิ้ม แคเธอได้อยู่กับเขา ก็ไม่จำเป็นต้องไปกินอาหารร้านหรูๆ ถึงแม้จะเป็นอาหารสำหรับการประชุมแบบง่ายๆ เธอก็กินได้อย่างมีความสุข

เหลิ่งเยียนพยักหน้า “ก็ดีเหมือนกัน” เขาเงยหน้าขึ้นมองเหลยอวี่ถึงที่บนใบหน้าฉายแววผิดหวังและโดดเดี่ยว “ประธานเหลย ผมขอพากรรยาของผมกลับก่อนนะครับ คุณก็ควรจะไปอยู่กับภรรยาได้แล้ว ผู้หญิงข้างนอกไม่ได้น่าไว้วางใจเหมือนที่คุณคิดหรอกนะ” พูดจบ เขาก็พาเจียงร่วซือหันหลังเดินกลับไป

เมื่อเหลยอวี่ถึงได้ยินสิ่งที่เหลิ่งเยียนพูด เขาก็หันกลับไปมองผู้หญิงที่อยู่ข้างๆ “เธอมีอะไรปิดบังฉันอยู่หรือเปล่า”

“อวีถึง ฉันจะมีอะไรปิดบังคุณได้ยังไง คนที่ฉันรักมากที่สุดก็คือคุณนะ!” สีหน้าของผู้หญิงคนนั้นฉายแววไม่สบายใจออกมาเล็กน้อย แต่ก็ยังเดินเข้าไปกอดเขาอย่างสนิทสนม “อวีถึง ฉันหนาว! คุณพาฉันกลับเถอะ! ฉันรู้สึกไม่ค่อยสบายท้องเท่าไร” เธอยื่นมือไปลูบท้อง

“ไม่สบายงั้นเหรอ ไปโรงพยาบาลดีไหม” เหลยอวีถึงประคองเธอขึ้นรถอย่างระมัดระวัง

“ไม่เป็นไร คุณพาฉันกลับบ้านก็พอ” พุดจบ รถคันนั้นก็แล่นออกไปไกล

บทที่ 506 รอผล

เจียงร่วชี่นั่งอยู่ในรถ พลาถมองเหลิ่งเยียนที่กำลังจ่อจ้อยู่กับการขับรถ “ที่รัก วันนี้คุณรู้สึกว่าคุณหล่อมากเป็นพิเศษใช่ไหม” เหลิ่งเยียนที่นั่งอยู่ตรงที่นั่งคนขับหันมาเล็กน้อยเพื่อมองเจียงร่วชี่ พร้อมทั้งพูดอย่างหน้าไม่อาย

“ไม่ใช่สักหน่อย ฉันแค่กำลังคิดว่าประโยคสุดท้ายที่คุณพูดกับอวีถึงหมายความว่ายังไง คุณไปรู้อะไรมางั้นหรือ” เจียงร่วชี่มองเขา

“ไม่มีอะไรหรอก เรื่องของพวกเขาก็ให้พวกเขาจัดการกันเอาเอง เรื่องบางเรื่องเราก็ไม่ควรเข้าไปยุ่ง” เหลิ่งเยียนพูดเบาๆ เขาเพิ่งเห็นผู้หญิงคนนั้นออกมาจากโรงแรมกับผู้ชายคนอื่น ซึ่งสำหรับเขามันก็ไม่ได้มีความหมายอะไรทั้งนั้น เพราะคำตอบสุดท้าย เหลยอวีถึงต้องเป็นคนจัดการแก้ปัญหาเอาเอง

“อีกแล้ว คุณชอบแกล้งทำเป็นรู้สึกจริงจังตลอดเลย ทำเหมือนกับว่าทุกอย่างอยู่ในกำมือของคุณอย่างนั้นแหละ” เจียงร่วชี่กลอกตา บางครั้งเธอก็ไม่เข้าใจเหลิ่งเยียนเลยจริงๆ

เหลียงเยียนพยักหน้า “แนสิ ถ้าผมไม่รู้ลึกรู้จริง แล้วจะบริหารบริษัทใหญ่โตแบบนี้ได้ยังไง หืม ถูกคุณดูถูกแบบนี้ รู้สึกไม่ดีเลยจริงๆ”

“ฉันไม่ได้ดูถูกคุณสักหน่อย ถึงฉันจะดูถูก แต่ก็มีคนมากมายที่คอยชื่นชมคุณอยู่ดี” เจียงร่วชีชีไปที่พนักงานในบริษัท

ตั้งแต่พวกเขาก้าวเข้ามาในห้องโถงของบริษัท พนักงานทุกคนที่เดินผ่านต่างก็ทักทายพวกเขาอย่างสุภาพ

“เห็นหรือยัง คุณคือท่านประธานที่สง่างามของเยียนกรุ๊ปเลยนะ” เจียงร่วชีพูดกับเขาด้วยรอยยิ้ม

“เฮ้อ ช่างเป็นผู้หญิงที่โง่เขลาจริงๆ ผมไม่ได้ต้องการแบบนี้สักหน่อย” ทั้งสองคนเดินเข้าไปในลิฟต์ และเมื่อมาถึงห้องทำงาน ก็พบว่าบนโต๊ะกลางมีอาหารสองชุดวางอยู่

“เลขาช่วยเหรว่าฉันจะกลับมากินข้าว” เจียงร่วชีนั่งลงบนโซฟา พร้อมกับเปิดกล่องอาหาร

“ผมให้เลขาเตรียมไว้เองแหละ เพราะผมไม่เชื่อว่าคุณจะทำ
ออกไปกินข้าวข้างนอกคนเดียว” เหลียงเยียนนั่งลงข้างๆ เธอ
“ออกไปอะอะโวยวายอยู่ข้างนอกแบบนั้น คงจะหิวแล้วใช่ไหม”

เจียงรั่วซีหิบบตะเกียบขึ้นมา “รีบกินสิ อย่าปล่อยให้
พวกเขารอนาน เป็นประธานบริษัทที่ทำตัวไม่เหมาะสมกับ
ตำแหน่งซะจริง ๆ” มีประธานบริษัทที่ไหนบ้าง ที่แอบหนีออกมา
ตอนประชุม

“เป็นแค่สามีที่เหมาะสมกับตำแหน่งก็พอแล้ว”
เหลียงเยียนเงยหน้ามองออกไปนอกหน้าต่าง “วันนี้อากาศ
หนาวมาก ท้องฟ้าก็มีดครึ้ม เดี่ยวหิมะก็อาจจะตกลงมา”

“อืม หนาวขึ้นเรื่อย ๆ เลย” เจียงรั่วซียื่นกล่องอาหาร
กลางวันไปตรงหน้าเขา “รีบกินเถอะ วันนี้หิมะน่าจะยังไม่ตก
หรอก”

“จริงเหรอ ผมคิดว่าวันนี้หิมะจะตกซะอีก ผมจะได้ปั่น
ตุ๊กตาหิมะตัวใหญ่ ๆ ให้คุณ เพราะผมอยากให้คุณมีความสุข”
เหลียงเยียนพูดด้วยความผิดหวัง

เจียงร่วซือซงัก มือที่ถือตะเกียบแข็งทื่อเล็กน้อย “แล้วตอนนี้ฉันดูไม่มีความสุขตรงไหน”

“โอเค ไม่มีอะไร ผมแค่อยากเอาใจคุณเฉยๆ” เหลิงเยียนป้อนอาหารที่เย็นชืดหมดแล้วให้เธอ

ตอนที่ประชุมเสร็จก็เย็นมากแล้ว เหลิงเยียนเดินเข้ามาในห้องทำงาน ก็เห็นเจียงร่วซือกำลังขมุกขมัวอยู่กับงาน เขาเลยยิ้มออกมาเล็กน้อย คิดไม่ถึงว่าเวลาผ่านไปแค่ไม่นานเธอจะทำงานได้ดีขึ้นมาก

ทั้งสองคนออกจากบริษัทเพื่อไปรับลูกชายที่โรงเรียน “แม่ครับ ดูลิ หิมะตกแล้ว” ขายข่ายเลื่อนกระจกมอง ก่อนจะยื่นมือเล็กๆ ออกไปนอกรถ

“ขายข่าย มันหนาวนะครับ” เจียงร่วซือมองเกล็ดหิมะที่โปรยลงมา นี่คือหิมะแรกในฤดูหนาวของปีนี้

“พ่อครับ หิมะตกแล้ว แบบนี้แม่ก็มีความสุขแล้ว ค่ะนี้ พวกเรามาปั้นตุ๊กตาหิมะให้แม่ดูกันดีไหมครับ” ขายข่ายหันไปถามเหลิงเยียนที่กำลังขับรถ

“ดีสิ แต่ต้องรอฟุ้งนี้เช้าจะถึงจะได้ป็น” หิมะเพิ่งจะตกลงมา มันเลยไม่ได้ทับถมกันเร็วขนาดนั้น

เจียงร่วซีฟังสองพ่อลูกคุยกัน อันที่จริงตอนนี้ไม่มีตุ๊กตาหิมะแล้วก็ได้ แม้ไม่เห็นตุ๊กตาหิมะ เธอก็รู้สึกมีความสุขมากอยู่ดี

เมื่อถึงตอนกลางคืน หิมะก็ตกลงมามากขึ้นเรื่อย ๆ จนทั่วทั้งสนามกลายเป็นสีขาวโพลน เจียงร่วซียืนอยู่ริมหน้าต่าง พลองมองพื้นสีขาวที่สะท้อนเข้ามาในแววตา

“ดีมากแล้วนะที่รัก” เหลิงเยียนกลับมาจากห้องทำงาน ก็ยังเห็นเธอยืนอยู่ที่ริมหน้าต่าง ทำเดียวกับตอนก่อนที่เธอจะออกไปทำงาน

“อืม ฉันรู้แล้ว” เจียงร่วซีหันกลับมา ทันใดนั้นเสียงโทรศัพท์มือถือก็ดังขึ้น ทั้งสองคนมองหน้ากัน “ใครโทรมา ดึกขนาดนี้”

เมื่อมองเบอร์โทรศัพท์ที่โทรเข้ามา เธอก็รู้สึกแปลกใจเล็กน้อย “พ่อ ร่วซีคะ”

“รั้วซี รั้วหยาเกิดเรื่องแล้ว” น้ำเสียงสั้นเครือของ
เจียงเจียนหมินดังมาจากปลายสาย

เกิดเรื่องแล้ว สุดท้ายก็เกิดเรื่องขึ้นกับเธอใช่ไหม สิ่ง
เธอกังวลมาตลอด ในที่สุดก็เกิดขึ้นจริงแล้วใช่ไหม

มือของเธออ่อนแรงจนโทรศัพท์แทบจะร่วงลงพื้น เธอ
ถอยหลังไปสองสามก้าวอย่างไร้ริ้วแรง จนหลังเยียนต้องมา
ประคองเธอเอาไว้ “รั้วซี เกิดอะไรขึ้น”

“พาฉันไปโรงพยาบาล รีบพาฉันไปโรงพยาบาลที่
รั้วหยาเกิดเรื่องแล้ว เธอเกิดเรื่องแล้ว” จู่ๆ สติของเจียงรั้วซีก็
กลับคืนมา เธอดึงแขนเสื้อของหลังเยียนแน่นพลางรีบบอกเขา

“โอเค คุณอย่าเพิ่งกังวลมากจนเกินไป รีบไปเปลี่ยน
เสื้อผ้าก่อน ผมจะให้คนขับรถไปเตรียมรถไว้เดี๋ยวนี้” หลังเยียน
เห็นเธอหลุกหลิกจน ถึงแม้จะไม่รู้ว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้น แต่ก็เดาได้
ว่าคงจะเป็นเรื่องร้ายแรง

รถหรูสีดำแล่นอยู่บนถนน แต่เนื่องจากหิมะตกลงมา
ทับถมกันจนหนา ทำให้รถเคลื่อนตัวไปได้ช้า เพราะถ้าขับเร็ว
เกินไปก็อาจจะทำให้รถลื่นไถลจนเกิดอุบัติเหตุได้

“รวีชี อย่าเพิ่งเครียด ไกลจะถึงโรงพยาบาลแล้ว”
เหลียงเยียนตึงเธอเข้ามากอด ในรถอุณหภูมิสูงมาก แต่มือเธอ
กลับเย็นเฉียบ

หน้าห้องผ่าตัดในโรงพยาบาล ตระกูลเหลียงรวมตัวกัน
อยู่ที่นั่น แม้แต่เหลียงอวีถึงเองก็อยู่ด้วย เป่ย์เป่ย์ร้องไห้ไม่หยุด
อยู่ในอ้อมแขนของซ่งเหมย์โฉง แม้แต่เสียงร้องไห้ของเธอก็ยัง
แหบพร่าจนดูน่าสงสาร

เจียงรวีชีกับเหลียงเยียนยืนอยู่ไกลๆ “ไปเถอะ! เข้าไปกัน
จะต้องไม่มีอะไรเกิดขึ้น มีผมอยู่ คุณไม่ต้องกลัวไปหรอก”

เหลียงอวีถึงเพื่อนหน้าหน้าที่ที่เห็นเจียงรวีชี ตอนนั้น
เขายังมีหน้าไปเจอเธอด้วยเหรอ เจียงรวีชีเตือนเขาหลายครั้ง
แล้ว แต่เขากลับไม่สนใจ จนกระทั่งมันกลายมาเป็นแบบนี้
เจียงรวีชีอยู่บ้านคนเดียว เธอดื่มเหล้าและกินยานอนหลับ
เข้าไปทั้งขวด จนถึงตอนนี้ก็ยังอยู่ในห้องผ่าตัด บอกตามตรงว่า
เขาเองก็ไม่กล้านึกถึงผลที่จะตามมา

เป่ย์เป่ย์รีบลุกจากอ้อมแขนของซ่งเหมย์โฉงทันทีที่เห็น
เจียงรวีชี ก่อนจะวิ่งไปหาเธอ “คุณป้า คุณป้า ช่วยแม่หนูด้วย

นะคะ อีอ ๆ ช่วยแม่หนูด้วย” เธอดึงชายเสื้อของเจียงร่วซี
ทั้งน้ำตา

เจียงร่วซีโน้มตัวลงไปกอดเธอ “เป่ย์เป่ย์ เด็กดี ไม่ร้องนะ
ไม่ร้อง แม่ของหนูจะต้องไม่เป็นอะไรนะจ๊ะ” แม้แต่ตัวเองก็ยัง
ไม่แน่ใจ แต่กลับปลอบเป่ย์เป่ย์ให้หยุดร้อง

เหลิ่งเยียนประคองเจียงร่วซีให้ลุกขึ้น “มานั่งรถตรงนี้
เถอะ”

ใช่! ทุกคนกำลังรอ

เจ้าอวีเฟินเดินไปตรงหน้าของซ่งเหมย์โฉง “ถ้าลูกสาว
ฉันเป็นอะไรไป ฉันจะให้พวกแกชดใช้ด้วยชีวิต” เธอเอื้อมมือไป
ดึงเสื้อโค้ตราคาแพงของซ่งเหมย์โฉง

“ปล่อยนะ! ลูกสาวแกมันกินยานอนหลับเข้าไปเอง
ฉันไม่ได้บังคับให้มันกินสักหน่อย มิหนำซ้ำมันยังดื่มเหล้าด้วย
ใครจะไปรู้ มันอาจจะดื่มเหล้าเมาแล้วเผลอกินเข้าไปก็ได้”
ซ่งเหมย์โฉงดึงมือของเจ้าอวีเฟินออกด้วยความขะเขว่

“พวกแกนั้นแหละที่บังคับเธอ หลายปีที่ผ่านมา ตั้งแต่
รื้อหยาามีลูกสาวให้ตระกูลเหลย พวกแกก็ไม่เคยทำดีกับเธอเลย
ไม่เคยให้เธอได้ใช้ชีวิตอย่างมีความสุขเลยสักวัน” เจ้าอวีเฟิน
ตะคอกเสียงดัง โดยไม่สนใจว่านี่คือโรงพยาบาลที่ต้องรักษา
ความสงบ

“ก็มันไม่มีปัญหามีลูกชายเอง จะมาโทษฉันได้ยังไง
ตระกูลเหลยของเรามีลูกชายคนเดียวคืออวีถิง ฉันไม่อยากจบ
สายตระกูลแล้วไม่มีคนมาไหว้หลังตาย¹หรือกนะ” ช่งเหมย์โฉง
มีแนวคิดเรื่องลูกชายสำคัญกว่าลูกสาวมาโดยตลอด สำหรับเธอ
ไม่ว่ายังไงเรื่องนี้ก็ไม่มีข้อยกเว้น

¹ คนจีนสมัยโบราณเมื่อลูกสาวแต่งงานแล้วก็เหมือนตายไปจากพ่อแม่ มีเพียง
ลูกชายเท่านั้นที่เป็นลูกของพ่อแม่ได้ตลอดไป หน้าที่ของลูกหลานคือไหว้พ่อแม่
หลังจากเสียชีวิต แต่ถ้าหากไม่มีลูกชายก็จะมีคนมาไหว้หลังจากที่ตายไปแล้ว

บทที่ 507 ซาดิหน้า อยากเจอฟีเป็นคนแรก

เปยเปยเงยหน้าขึ้นจากอ้อมแขนของเจียงร่วซี “คุณป้า คุณย่าไม่ชอบหนู แล้วก็ไม่ชอบแม่ของหนูด้วย”

เจียงร่วซีตบหลังเปยเปยเบาๆ “ไม่หรอกจ้ะ” แม้ว่าเธอจะอายุแค่หกขวบ แต่เธอก็เข้าใจความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบดี เธอต้องเติบโตขึ้นมาในครอบครัวแบบนี้ เลยได้แต่หวังว่าเธอจะไม่มีเงามืดติดอยู่ในหัวใจ

“แม่หยุดพูดได้แล้ว” เหลยอวีถึงก้าวไปดึงซ่งเหมยโฉงออกมา พอเรื่องเป็นแบบนี้ เขาก็ค่อนข้างจะทำอะไรไม่ถูก

“แกรู้ไหมว่าฉันกำลังช่วยใคร ฉันกำลังช่วยแกอยู่นี่ไง ควรให้พวกแกหย่ากันตั้งนานแล้ว อย่างน้อยๆ ก็คงไม่เกิดเรื่องวุ่นวายแบบนี้ ถ้าแกไปแต่งงานกับผู้หญิงคนอื่น ไม่แน่อาจจะมีลูกชายมาสืบทอดตระกูลเหลยของเราสักคน” ซ่งเหมยโฉงไม่สนใจว่าเจียงเจี้ยนหมินกับเจ้าอวีเฟินจะอยู่ตรงนั้นหรือไม่ ตอนนี้เธอต้องการแตกหักกันไปข้างถึงจะพอใจ

เหลยอวีถึงไม่พอใจ “แม่ เวลานี้จำเป็นต้องพูดแบบนี้ไหม ร้วหย่ายังอยู่ในห้องผ่าตัด แม่ต้องพูดให้คนอื่นเจ็บปวดขนาดนี้เลยเหรอ เมื่อก่อนแม่ชอบร้วหย่ามากไม่ใช่หรือไง ถ้าไม่ใช่เพราะแม่ ผมจะแต่งงานกับเธอไหม แม่ไม่ต้องมาพูดว่าทำทุกอย่างเพื่อผม ถ้าตอนนั้นแม่ไม่สมัรร่วมคิดกับร้วหย่าส่งผมไปต่างประเทศ ผมก็คงไม่ต้องสูญเสียร้วชีไป!” พอพูดจบ เขหันหลังเดินออกไปอีกทาง

ช่วงหม่ยมโง่หน้าชา

เหลียงเยียนกับเจียงร้วชีแกล้งทำเป็นไม่ได้ยิน เพราะพวกเขาไม่สนใจอะไรอีกแล้ว ตอนนี้พวกเขาเชื่อในหัวใจของกันและกัน เชื่อในความรักของกันและกัน พวกเขาจึงแกล้งทำเป็นไม่ได้ยินคำพูดที่ไม่เกี่ยวข้องกับคนอื่น

ถึงอย่างไรเรื่องเหล่านี้ก็กลายเป็นอดีตไปแล้ว ตอนนี้สิ่งที่ควรจะคิดก็คือเรื่องของเจียงร้วหย่า บางทีเธออาจจะมีชีวิตที่ดีกว่านี้ถ้าหย่ากับเหลยอวีถึง เพราะอย่างน้อยๆ ก็ไม่ต้องถูกรังแก และต้องทนทุกข์ทรมานอยู่ในบ้านตระกูลเหลย

เมื่อเวลาผ่านไป ไฟในห้องผ่าตัดก็ดับลง ก่อนที่ประตูจะเปิดออก เจ้าอวีเฟินรีบลุกขึ้นไปจับมือของหมอ “หมอคะ เป็นยังงี้บ้าง ลูกสาวของฉันเป็นยังงี้บ้าง”

หมอถอดหน้ากากอนามัยออก ก่อนจะส่ายหน้า “หมอขอแสดงความเสียใจด้วยครับ พวกเราพยายามกันอย่างเต็มที่แล้ว เธอกินยานอนหลับในปริมาณที่มากเกินไป บวกกับมาถึงโรงพยาบาลช้าเกินไป ทางเราเลยยื้อชีวิตเธอเอาไว้ไม่ได้”

“ไม่จริง! เป็นไปไม่ได้! เป็นไปไม่ได้ หมอคะ ช่วยลูกสาวฉันด้วย เธอเพิ่งจะอายุสี่สิบกว่าๆ เอง เธอยังตายไม่ได้! หมอช่วยเธอด้วย ฉันขอร้อง ฉันขอร้อง” ทันใดนั้นเจ้าอวีเฟินก็คุกเข่าลงต่อหน้าหมอ “ฉันขอร้องนะคะ ช่วยลูกสาวฉันด้วย ไม่ว่าจะต้องจ่ายเงินเท่าไรฉันก็ยอม”

“ถ้าเธอมาเร็วกว่านี้ เราก็อาจจะพอช่วยชีวิตเอาไว้ได้ แต่เธอถึงมือหมอช้าเกินไปจริงๆ พวกเราเลยไม่สามารถช่วยอะไรได้อีกแล้ว ผมตรวจสอบประวัติอาการป่วยของคุณเจียง เธอมีภาวะซึมเศร้ามาตลอด ไม่เหมาะที่จะอยู่คนเดียว ควรมีคนในครอบครัวคอยอยู่กับเธอ ที่เกิดเรื่องแบบนี้ขึ้น อาจเป็น

เพราะเธอทนรับแรงกดดันทางจิตใจไม่ไหว เลยตัดสินใจกินยานอนหลับเกินขนาด” หมอพูด

“ซึ่มเศร้านั้นหรือ” เจ้าอวีเฟินทรุดตัวลงนั่งบนพื้น เป็นเจ็บบอย่างหมดแรง เป็นเพราะเธอเอาแต่ละเลยลูกสาวมาตลอด ที่ลูกสาวเป็นแบบนี้ เธอเองก็มีส่วนผิด

เมื่อได้ยินสิ่งที่หมอพูด ซึ่งเหมยโง่งที่อยู่ข้างๆ ก็ยืนนิ่งอยู่กับที่ด้วยความตกตะลึงราวกับว่ากำลังรับความจริงไม่ได้ เธอคิดว่าที่เจียงรวิ๋หย่าเอาแต่อารมณ์เสีย เป็นเพราะติดนิสัยแบบคุณหนู คิดไม่ถึงว่าเธอจะเป็นโรคซึมเศร้า

เหลยอวีถึงที่เดินเข้ามา ก็ยืนนิ่งอยู่กับที่เหมือนกัน เจียงรวิ๋หย่าตายแล้ว เพราะเขา เธอเลยกินยานอนหลับฆ่าตัวตายใช้ไหม เพราะเจ็บปวดมากเกินไป เธอก็เลยเลือกที่จะปลดปล่อยตัวเองด้วยการฆ่าตัวตายใช้ไหม

“นี่เป็นจดหมายที่อยู่ในกระเป๋าของเธอครับ” หมอยื่นกระดาษแผ่นหนึ่งให้

เจ้าอวีเฟินรับมาอย่างรวดเร็ว บนกระดาษเจียงรวิ๋หย่าเขียนถึงเหลยอวีถึงหลายประโยค “อวีถึง ชีวิตนี้ฉันทุกข์ทรมาน

มากที่รักพี่ ชาติหน้า ฉันอยากเจอพี่เป็นคนแรก อยากให้พี่รักฉันเพียงคนเดียว ยกโทษให้ฉันด้วยที่ฉันออกจากชีวิตพี่ไปด้วยวิธีนี้ หวังว่าพี่กับเธอจะมีความสุข และหวังว่าพี่จะดูแลเป๊ปปะเป๊ปปะให้ดี ฉันไปก่อนนะ”

นี่คือสิ่งที่เธอเขียนในตอนที่อยู่ลึกสันหลังมากที่สุด เธอเจ็บปวดแค่ไหนถึงเลือกที่จะจากโลกนี้ไปด้วยวิธีนี้

“เพราะแก แกฆ่าลูกสาวของฉัน ทั้งหมดมันเป็นเพราะแก!” ทันใดนั้นเจ้าอวีเฟินก็ลุกขึ้นและเดินไปตรงหน้าเหลยอวี่ถึงก่อนจะทุบตีเขาอย่างแรงและตบเขาก็กหลายครั้ง

“เจ้าอวีเฟิน แกมันบ้าไปแล้ว ปล่อยลูกชายฉันนะ ลูกสาวแกเขียนจดหมายลาตายแล้วกินยาฆ่าตัวตายเอง จะมาโทษลูกชายฉันได้ยังไง!” ซ่งเหม่ยโฉงเห็นเจ้าอวีเฟินทำร้ายลูกชายของตัวเอง แต่ลูกชายโง่เง่ากลับไม่ยอมสู้และไม่ยอมหลบ

“อวี่ถึง เจ้าลูกโง่ ดูลี หน้าเป็นรอยหมดแล้ว” ซ่งเหม่ยโฉงดึงลูกชายมาข้างๆ พลังมองคราบเลือดบนใบหน้าของลูกชายด้วยความเจ็บปวด

เหลยอวี่ถึงส่ายหน้า “แม่ ผมไม่เป็นไร”

“พวกแกใส่หัวออกไป ฉันไม่อยากเห็นหน้าพวกแก! พวกแกฆ่าลูกสาวของฉัน!” เจ้าอวีเฟินเดินไปผลักพวกเขา “ออกไป ออกไปเดี๋ยวนี้ ใส่หัวไปให้หมด”

“แม่ครับ ผมอยากเจอรั้วหย่า ผมอยากอยู่กับเธอเป็นครั้งสุดท้าย” เหลยอวีถึงพูดกับเจ้าอวีเฟิน “ผมอยากเข้าไปดูเธอ เธอน่าจะอยากเจอผม”

“หุบปาก!” เจ้าอวีเฟินสะบัดมือเขาออกก่อนจะตบหน้าเขาอีกที “อย่ามาเรียกฉันว่าแม่ ฉันไม่มีลูกเขยอย่างแก แกฆ่าลูกสาวของฉัน แล้วยังกล้าเรียกฉันว่าแม่อีกเหรอ ตอนนี้มาทำเป็นอยากเจอเธอ แล้วตอนที่เธอยังมีชีวิต แกมัวแต่ทำอะไรอยู่ ออกไปสามะเลเทเมาข้างนอก ไปมัวอยู่กับผู้หญิงคนอื่น ตอนนี้เธอตายไปแล้ว แกเพิ่งจะอยากเจอเธอนั้นเหรอ ฉันไม่ให้แกเจอ แกต้องรู้สึกผิดต่อลูกสาวของฉันไปตลอดชีวิต ชีวิตนี้อย่าได้คิดว่าจะอยู่อย่างสงบสุขเลย ไป ใส่หัวไป รีบใส่หัวไปให้หมด!” เจ้าอวีเฟินตะโกนด้วยแรงเหือกสุดท้าย ก่อนที่จะหมดสติไป

เหลียงเยียนกับเจียงรั้วซีเดินเข้ามา “พวกคุณกลับไปก่อนเถอะ” เจียงรั้วซีพูดอย่างเย็นชา “เพิ่งจะอยากเจอรั้วหย่า

เอาตอนนี้เหอ ปกติตอนที่นายออกไปไหนมาไหนกับผู้หญิงคนอื่น นายเคยคิดถึงเธอบ้างไหม กลับไปเถอะ! แล้วอย่ามาที่นี่อีก”

“ไปก็ได้ แต่ฉันจะเอาเป๊ปปะกลับไปด้วย” ช่งเหม่ยโฉงเห็นเหลียงเยี่ยนก็เลยไม่กล้าทำตัวหยาบคาย แต่เธอก็ยังต้องการที่จะพาเป๊ปปะกลับไป

“คุณนายเหลย คุณไม่ต้องเป็นห่วง ลูกสะใภ้คนโปรดของคุณจะให้หลานชายกับคุณได้อยู่นะ ฉันได้ยืนยันว่าเธอท้องแล้ว ถ้าอย่างนั้นอีกไม่นานคุณก็就会有หลานชายสมใจอยากสักที เป๊ปปะคือลูกของร่วหย่า ฉันไม่ยอมให้คุณพาเธอไปเด็ดขาด” เจียงร่วชีอุ้มเป๊ปปะไว้ในอ้อมแขน เจียงร่วหย่าทนทุกข์ทรมานอยู่ในตระกูลเหลยมานานมากพอแล้ว ถึงแม้เป๊ปปะจะเป็นหลานสาวของตระกูลเหลย แต่ถ้าต้องไปอยู่ที่นั่น เธอก็น่าจะมีชีวิตที่ไม่ดีสักเท่าไร

ช่งเหม่ยโฉงมองเป๊ปปะที่กอดเจียงร่วชีแน่น “เธอมีสิทธิ์อะไรไม่ให้ฉันเอาหลานสาวของฉันไป!”

“คุณนายเหลย จั่นใช้สิทธิ์ของผม เหลิงเยียนแทน
เป็นไง” เหลิงเยียนพูดอย่างเย็นชา

ตอนนี้สถานะของเหลยกรุปอันตรายมาก แน่หนอนว่า
ไม่สามารถขัดแย้งกับเหลิงเยียนได้ สุดท้ายเลยทำได้เพียงแค่
ลากลูกชายกลับไป

เจียงเจี้ยนหมินก้าวมาข้างหน้า “ร่วซี ขอโทษจริง ๆ
รื้อยาเกิดเรื่องแบบนี้ แล้วยังต้องให้เธอมาที่นี่อีก”

“พ่อ พวกเราคือครอบครัวเดียวกันนะ! รีบพาแม่เข้าไป
พักผ่อนในห้องผู้ป่วยเถอะ เรื่องรื้อยาหนูกับเหลิงเยียนจะ
จัดการเอง!” เจียงร่วซีหันไปมองเหลิงเยียน

พอทั้งสองคนเดินออกไปแล้ว เจียงร่วซีก็ก้มลงไปมอง
เป่ยเป่ย เธอร้องไห้จนเสียงแหบ แต่หลังจากไต่ยินว่า
เจียงรื้อยาตายแล้ว เธอกลับหยุดร้องไห้เสียเฉย ๆ “เป่ยเป่ย
หนูจะเข้มแข็งใช่ไหมคะ”

บทที่ 508 ติดค้างมากมาย

“คุณป้าคะ หนูคิดถึงแม่ หนูคิดถึงแม่มากๆ เลย” เป้ยเป้ย กอดเจียงร่วซีแน่น น้ำตาที่เพ็งหยดไหลได้ไม่นาน กลับมาไหลอีกครั้ง

เจียงร่วซีกอดเป้ยเป้ยเอาไว้ “เป้ยเป้ย กลับบ้านกับป้า ก่อนนะ ไปเล่นกับชายข่า โอเคไหม ไม่ร้องไห้แล้วนะ เป้ยเป้ย ดีจัง!” เจียงร่วซีกอดเธออย่างนุ่มนวล

เหลียงเยียนขับรถพาเจียงร่วซีกับเป้ยเป้ยกลับบ้าน ในที่สุดเป้ยเป้ยก็หลับ เจียงร่วซียืนอยู่ริมหน้าต่าง มองหิมะขาวโพลนที่อยู่ด้านนอก จู่ๆ เธอก็รู้สึกอ้างว้างขึ้นมา เจียงร่วหย่าทำแบบนี้ได้ยังไง แล้วต่อไปเป้ยเป้ยจะเป็นยังไง เธอหึงเด็กตัวเล็กๆ ไปได้ยังไงกัน

“ร่วซี กำลังคิดอะไรอยู่! ดีมากแล้วนะ พักผ่อนสัก หน่อยเถอะ พรุ่งนี้เช้าพวกเราต้องไปโรงพยาบาลกันอีก สอง สามวันต่อจากนี้จะต้องเหนื่อยแล้วก็ยุ่งมากแน่ๆ”

เหลียงเยี่ยนกลัวว่าเธอจะรับไม่ไหว เธอไม่ร้องไห้ เธอไม่โวยวาย ได้แต่เก็บความโศกเศร้าทั้งหมดเอาไว้ในใจของตัวเอง

เจียงร่วซีเพียงแค่น้ำตา

“ถ้าเสียใจ คุณก็ร้องออกมาเถอะ!” เหลียงเยี่ยนกอดเธอหลายปีผ่านไปกว่าที่ความสัมพันธ์ของสองพี่น้องจะกลับคืนมา แต่ผ่านไปได้ไม่นาน กลับมาเกิดเรื่องแบบนี้ขึ้น เธอจะรับไหวได้ยังไง

“เหลียงเยี่ยน ความจริงฉันเศร้ามาก แต่ฉันร้องไห้ไม่ได้ เพราะพ่อกับแม่เสียใจมากกว่าฉัน ถ้าฉันร้องไห้อีก แล้วพวกเขาจะทำยังไง” เจียงร่วซีหันกลับไปมองเขา “ฉันไม่เป็นไร ไม่เป็นไรจริงๆ”

“เด็กโง่ ทำเป็นเก่งมันไม่สนุกหรอกนะ ต่อหน้าผม คุณอยากร้องไห้ก็ร้อง ไม่จำเป็นต้องอดทนเอาไว้ ไม่อย่างนั้นผมคงเป็นห่วงคุณมาก” เหลียงเยี่ยนกอดเธอแล้วพามานั่งลงบนโซฟาริมหน้าต่าง “ไม่นอนก็ไม่นอน! ยังไงคุณก็น่าจะนอนไม่หลับอยู่ดี” เขาถอนหายใจเบาๆ

เจียงร่วชี่ชบอยู่ในอ้อมกอดของเขา ก่อนที่น้ำตาจะไหล
ออกมาเจี๊ยบๆ จนทำให้เสื้อตรงหน้าอกของเขาเปียกชื้น ทันทีที่
น้ำตาเริ่มไหล ไม่ว่าจะทำยังไงมันก็ไม่หยุดไหลสักที เหลืองเยียน
กอดเธอแน่น หิมะข้างนอกเริ่มตกหนักขึ้นเรื่อยๆ จนกระทั่ง
ฟ้าสว่าง

เหลยอวี่ถึงนังอยู่บนโซฟาในห้องรับแขก ตลอดทั้งคืน
ไม่รู้ว่่าดื่มเหล้าเข้าไปแล้วก็ขวิด เห็นแค่เพียงขวิดเหล้าเปล่า
ที่วางกระจัดกระจายอยู่เต็มโต๊ะกลาง ตอนที่ซ่งเหมย์โจ่งลงมา
ชั้นล่างก็ได้กลิ่นควันบุหรี่และกลิ่นเหล้าลอยตลบอบอวลไปทั่ว
“ลูกแม่ เกิดอะไรขึ้น ทำไมถึงได้ดื่มหนักขนาดนี้”

“อย่ามายุ่งกับผม!” เหลยอวี่ถึงสะบัดมือและผลัก
ซ่งเหมย์โจ่งออก “ผมบอกแล้วว่าอย่ามายุ่งกับผม!”

“รีบพยุ่งนายน้อยกลับไปห้อง” ซ่งเหมย์โจ่งเรียก
คนรับใช้

“อวี่ถึง ขึ้นไปอาบน้ำ ยังต้องไปบริษัทอีกไม่ใช่เหรอ”
ซ่งเหมย์โจ่งไม่คิดว่าลูกชายจะดื่มหนักขนาดนี้เพราะ
เจียงร่วหย่า

“ไปบริษัท ไปบริษัทอะไรอีก!” เหลยอวี่ถึงทุบขวดเหล้าจนมันแตกกระจาย “แม่ รั่วหยาตายแล้ว รั่วหยาตายแล้วแม่ ได้ยินไหม! แล้วยังคิดว่าผมจะมีอารมณ์ไปบริษัทอีกอย่างนั้นหรือ”

ซ่งเหมยโง่งตลกตะลึงเมื่อได้ยินลูกชายตะคอกใส่ตัวเอง “มันตายแล้ว แล้วจะให้ทำยังไง ก็คนในตระกูลเจียงไม่ยอมให้แกไปเจอหน้ามัน แกยังจะหน้าด้านไปให้พวกมันด่าอีกหรอ มันอยากตายเอง พวกเราไม่ได้บังคับมันสักหน่อย มาอะอะโว้ยวายใส่กันทำไม ไม่เข้าใจเลยจริงๆ”

เหลยอวี่ถึงไม่ได้พูดอะไร เพียงแค่หันหลังแล้วเดินโซซัดโซเซขึ้นไปข้างบน สองสามวันต่อมา เขาก็ยังคงกินเหล้าและขังตัวเองไว้ในบ้านไม่ยอมออกไปไหน

เจียงร่วชีในชุดไว่ทูกซ์สีดำจูงมือเป๋ยเป๋ย ในขณะที่เหลิงเยียนก็จูงมือขายข้ายยืนอยู่ข้างๆ เจียงเจี้ยนหมินคอยประคองเจ้าอวี่เฟินเอาไว้ตลอด เพราะเธอร้องไห้จนเป็นลมไปหลายรอบแล้ว ทุกคนมองไปที่รูปถ่ายหน้าหลุมฝังศพ ผู้หญิงที่มีรอยยิ้มสดใสคนนั้น ก็คือเจียงรั่วหยา

“แม่ หนูอยากไปหาแม่!” เป๊ยะเป๊ยะดึงมือเจียงร่วซี่ พลังซี้ไปที่รูปถ่ายหน้าหลุมฝังศพ “ฮือๆ หนูอยากไปหาแม่”

เจียงร่วซี่มองเธอ “เป๊ยะเป๊ยะ หนูยังมีป้าอยู่นะ ยังมีคุณตา คุณยายอยู่ด้วย คุณแม่ของหนูจะคอยมองดูหนูอยู่บนฟ้า หนูจะต้องเป็นเด็กดีและเชื่อฟังทุกคนนะ ไม่อย่างนั้นแม่จะโกรธเอาได้ เข้าใจไหมจ๊ะ พวกเราไปกันเถอะ! ป้าจะพาหนูกลับบ้าน”

เป๊ยะเป๊ยะพยักหน้า “ค่ะ” หลังจากเดินไปได้แค่ไม่กี่ก้าว ทันใดนั้นเธอก็พูดขึ้น “พ่อ!”

เจียงร่วซี่มองตามสายตาของเธอไป ก็เห็นเหลยอวีถึงยืนอยู่ไม่ไกลนัก ใบหน้าของเขามีหนวดเครารุงรัง ชุดสูทสีดำบนร่างกายก็ยับยู่ยี่ราวกับไม่ได้เปลี่ยนมาหลายวันแล้ว

พอเจ้าอวีเฟินหันไปเห็นเหลยอวีถึง เธอก็ทำท่าจะพุ่งตัวเข้าไปตีเขา แต่เจียงเจี้ยนหมินกลับดึงเธอเอาไว้ “อวีเฟิน พ่อแล้ว เลิกโวยวายได้แล้ว คุณให้ลูกไปอย่างสงบเถอะ! ไม่ว่าอวีถึงจะแยแค่ไหน แต่เขาก็เป็นผู้ชายที่ลูกสาวเรารักนะ ทำไมต้องโวยวายแบบนี้ด้วย ผิดก็ผิดไปแล้ว ให้มันจบไปแบบนี้เถอะ!”

เหลยอวีถึงเดินโซเซเข้ามา “พ่อ แม่ ผม อีก...” พูดได้แค่ไม่กี่คำ เขาก็สะอึกออกมา “ผมมาดูร้วหย่า”

“ดีมหน้าขนาดนี้ ยังจะมาดูอะไรอีก รีบกลับไปซะ! ตอนร้วหย่ามีชีวิตอยู่ก็ไม่ดูแลเธอให้ดี ตอนนี้เธอตายไปแล้ว แกเพ็งจะอยากมาดูเธอนั้นหรอ มันไม่จำเป็นอีกแล้ว!” เจ้าอวีเฟินจ้องมองเขาอย่างโกรธเคือง

เหลยอวีถึงมองเจียงร้วซีที่จูงมือเป่ยเป่ย ก่อนจะเดินเข้าไปหา “เป่ยเป่ย กลับบ้านกับพ่อนะ โอเคไหม”

“ไม่ค่ะ ไม่เอา! หนูไม่กลับบ้าน หนูจะอยู่กับคุณป้า คุณย่าไม่ต้องการแม่ แล้วก็ไม่ต้องการเป่ยเป่ย พ่อก็ไปอยู่กับคุณน้าคนอื่นแล้ว ทุกคนไม่ต้องการเป่ยเป่ยแล้ว” เป่ยเป่ยหลบไปอยู่ด้านหลังของเจียงร้วซี

เจียงร้วซีมองเขา “อวีถึง ตระกูลเหลยของพวกนายอยากมีหลานชาย ในเมื่อไม่ชอบเป่ยเป่ยก็อย่าพาเธอกลับไปเลย เรื่องแบบนี้ขึ้นกับร้วหย่าไปคนหนึ่งแล้ว ฉันไม่อยากให้มันเกิดขึ้นกับเป่ยเป่ยอีก” จากนั้นเธอก็พาเป่ยเป่ยเดินออกไป

เหลยอวี่ถึงทำได้เพียงแค่มองดูเจียงร่วซีและคนอื่นๆ
เดินจากไป ไข่แล้ว! ชีวิตนี้เขาติดค้างผู้คนมากมาย เขาเคย
ติดค้างเจียงร่วซี และตอนนี้ก็มาติดค้างเจียงร่วหย่า ทุกอย่าง
เขาเป็นคนหาเรื่องใส่ตัวเอง เขาเป็นคนที่ผิดเอง!

ร่างโอนเอนของเขาเดินไปที่หน้าหลุมฝังศพของ
เจียงร่วหย่า พลังมองรอยยิ้มบนรูปภาพ “ร่วหย่า เธอดูสิ
ฉันเอาดอกกุหลาบที่เธอชอบที่สุดมาให้ เธอบอกว่าชอบ
ดอกกุหลาบสีแดงใช่ไหม กุหลาบแดงที่หมายถึงความรักที่
เราร้อน”

ตอนที่เจียงร่วหย่าอยู่เคียงข้างเขา เขาไม่เคยให้ดอกไม้
เธอเลย แม้แต่ดอกเดียวก็ไม่มี ตอนนี้กลับต้องเอามาให้ที่
หน้าหลุมฝังศพของเธอ สลายไปแล้ว! ทุกอย่างมันสลายไปแล้ว!

เพราะเรื่องของเจียงร่วหย่า เหลิงเยียนเลยจัดการให้
เจียงเจี้ยนหมินและเจ้าอวี่เฟินกลับมาอยู่ที่คฤหาสน์ตระกูลเจียง
ก่อนจะส่งเป่ย์เป่ย์ไปที่นั่น เพื่อสะดวกในการดูแล

เจียงร่วซียืนอยู่ริมหน้าต่าง พลังมองท้องฟ้าที่แจ่มใส
หิมะกำลังละลายหมดแล้ว เหลิงเยียนเดินเข้ามา เขาเห็นเธอ

ยืนอยู่ที่ริมหน้าต่างติดต่อกันมาหลายวันแล้ว เธอยืนอยู่แบบนั้น โดยที่จิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว

“รั้วซี” เหลิงเยียนเรียกเธอเบาๆ

“คุณกลับมาแล้ว” เจียงรั้วซียิ้มออกมาเล็กน้อย ก่อนจะเดินเข้าไปหาเขา “ข้างนอกหนาวมากใช่ไหม!”

“อืม ถ้าไม่หนาวผมอยากพาคุณออกไปเดินเล่น” เหลิงเยียนถอดเสื้อโค้ตออกแล้วโยนลงบนโซฟา

เจียงรั้วซีกอดเอวของเขา “คุณทำงานเหนื่อยมาทั้งวัน ไม่ใช่เหรอ ยังจะอยากพาฉันออกไปเดินเล่นอีก”

“ขาย่ายล่ะ” เหลิงเยียนถามพลางกอดเธอกลับ

“อยู่ในห้อง! ฉันให้เขาไปพักผ่อน เพราะเมื่อเช้าเขาเอาแต่วิ่งเล่นตลอดทั้งเช้าเลย” เจียงรั้วซีพูดด้วยรอยยิ้ม

เหลิงเยียนกอดเธอก่อนจะพามานั่งลงบนโซฟา “อืม อยู่บ้านกับภรรยาดีที่สดจริงๆ ด้วย”

บทที่ 509 ปลอบให้แม่มีความสุข

“ช่วงนี้คุณมีสังสรรค์กับลูกค้าบ่อยไม่ใช่เหรอ” เจียงร่วซีรู้ว่าเขางานเยอะมาก เธอทำได้เพียงแค่ช่วยเขาจัดการงานง่าย ๆ และเพราะผางเจี๋ยกับหลินหนานไปต่างประเทศ เขาเลยยิ่งยุ่งขึ้นไปอีก งานสังสรรค์กับลูกค้าเองก็ทิ้งไปไม่ได้อีกเหมือนกัน

“เพื่อให้ภรรยาและลูกชายได้มีชีวิตที่ดี ถึงลำบากแค่ไหนก็คุ้ม” เหลิ่งเยียนพูดพลางหัวเราะออกมาเบา ๆ

“โอเค เพื่อสามีที่ทำงานหนักหาเลี้ยงครอบครัว เย็นนี้ฉันจะเข้าครัวทำอาหารเอง ดีไหม” พอเจียงร่วซีพูดจบ เธอก็ทำท่าจะเตรียมตัวลงไปข้างล่าง แต่กลับถูกเขาดึงเอาไว้ “ไม่เป็นไร ผมบอกแม่บ้านไปแล้ว ให้เธอเตรียมอาหารไว้”

“เหลิ่งเยียน คุณทำเพื่อฉันตั้งมากมาย คงลำบากมากเลยใช่ไหม” เจียงร่วซีหันกลับไปมองเขาและถามเขาเบา ๆ

“ถ้าอย่างนั้นก็ยืมให้ผมดูหน่อยสิ” เหลียงเยียนพูด เขาไม่เห็นเธอยืมอย่างมีความสุขมาหลายวันแล้ว ช่วงนี้การทำให้เธอยืมกลายเป็นเรื่องยากมาก

โดยเฉพาะหลังจากเรื่องของเจียงร่วหย่า เธอก็ไม่ไปที่คฤหาสน์ตระกูลเจียงอีกเลย นอกจากไปทำงานที่บริษัทกับเขาทุกวัน ตอนกลางคืนก็มักจะมาขึ้นเหม่ออยู่ที่ริมหน้าต่าง เขารู้ว่าเธอยังไม่ปล่อยวางเรื่องของเจียงร่วหย่า ในเมื่อตระกูลเหลียงทำถึงขนาดนั้น ทุกอย่างก็ควรจะจบลงได้แล้ว

เจียงร่วชีกระตุกมูปากเป็นรอยยิ้ม

“นั่นคือรอยยิ้มของคุณเหรอ น่าเกลียดสุดๆ ไปเลย” เหลียงเยียนทำท่ารังเกียจ

“เหลียงเยียน คุณเริ่มรังเกียจฉันแล้วใช่ไหม! กล้าดียังไงมาว่าฉันน่าเกลียด!” เจียงร่วชีจ้องเขม็งไปที่เขา พร้อมทั้งประท้วงอย่างรุนแรง

เหลียงเยียนมองเธอ “แค่บอกว่าน่าเกลียดเอง คุณก็ใจร้อนซะแล้ว ต่อให้น่าเกลียดแค่ไหน คุณก็คือภรรยาของผมอยู่ดี!”

“ใครจะไปบอกว่าภรรยาของตัวเองน่าเกลียดกัน
บอกมานะ วันนี้คุณไปเจอผู้หญิงมาใช่ไหม เลย์เริ่มเกลียดฉัน
แล้วใช่ไหม” เจียงร่วชีถามพลางดึงแขนเสื้อของเขา

“คุณนายเหลิ่งครับ คุณคิดว่ายังมีใครเข้ามาอยู่ในสายตา
ของผมได้อีกหรือครับ ในสายตาและในหัวใจของผมมีแค่คุณ
เท่านั้นแหละ” เหลิ่งเยียนดึงมือของเขามาวางไว้บนหน้าอก
ข้างซ้ายของตัวเอง “รู้สึกไหม”

“รู้สึกอะไร” เจียงร่วชีดึงมือกลับ “ฉันจะลงไปข้างล่าง”

“ไม่ได้ ผมปล่อยให้ภรรยาไม่มีความสุข ผมอยากจ้อ
ภรรยาให้มีความสุขก่อน” เหลิ่งเยียนกอดเธอแน่น ไม่อยากให้
เธอไปไหน

เจียงร่วชีเบือนหน้าหนีไปด้านข้าง “ปล่อยเธอ คุณตั้งใจ
ต่างหาก”

“โอเคๆ ตั้งใจหรือไม่ตั้งใจ ผมก็ต้องจ้อภรรยาอยู่แล้ว
จริงไหม” เหลิ่งเยียนจับเอวของเธอ ให้เธอหันมาเผชิญหน้ากับ
ตัวเอง ก่อนจะจูบไปที่ริมฝีปากบางนุ่มนวลของเธอ

เจียงร่วชียื่นมือออกไปขวาง “เหลิ่งเยียน ฉันว่าคุณกำลังหาข้ออ้างเพื่อที่จะ...”

“เพื่อที่จะอะไร ผมแค่อยากจูบภรรยาของตัวเอง ต้องมีข้ออ้างด้วยเหรอ” เหลิ่งเยียนดึงมือของเธอออก ก่อนจะจับที่ท้ายทอยของเธอแล้วดึงเธอเข้ามาจูบ

“แม่ครับ” ขายข่ายวิ่งเข้ามาเห็นภาพที่ไม่เหมาะสมกับเด็กเข้าพอดี

ไม่ใช่เรื่องง่ายเลยที่เหลิ่งเยียนจะได้จูบเจียงร่วชีสักครั้ง แต่ลูกชายตัวดีก็ดันเข้ามาถูกจิ้งหვეเสียชีวิตจริง มาตอนไหนไม่มาดันมาตอนเข้าด้ายเข้าเข็ม

“ผมไม่เห็นอะไรเลยครับ” ขายข่ายยืนอยู่หน้าประตูด้วยท่าทางไร้เดียงสา

เจียงร่วชีลุกจากตักของเหลิ่งเยียน “คุณอย่าทำให้ลูกกลัวสิ”

“เป็นอะไรไปครับ มหาแม่มีเรื่องอะไรเหรอ” เจียงร่วชีเดินไปหาลูกชาย จากนั้นก็พาเขามานั่งลงบนโซฟา

“ไม่มีอะไรครับ ผมคิดว่าพอยังไม่กลับ ก็เลยจะมาอยู่เป็นเพื่อนแม่” ชายขำมองเจียงร่วซี

เหลิ่งเยียนพยักหน้า “เยี่ยมมาก ลูกรัก”

“แต่ว่าตอนนี้ผมหิวแล้ว” ชายขำทำตาโต พลังลُبท้องไปมา

“โอเคๆ ลงไปกินข้าวกันเถอะ” เหลิ่งเยียนลุกขึ้นพา ลูกชายและภรรยาลงไปข้างล่าง

หลายวันต่อมา เจียงร่วซียังคงไปทำงานตามปกติ หิมะที่สองในฤดูหนาวโปรยปรายลงมาจนดูราวกับขนห่าน

แถมช่วงนี้ไม่รู้ว่าเหลิ่งเยียนยุ่งอะไรนัก ตอนทำงานก็ออกไปข้างนอกแทบจะทุกวัน พอถึงตอนเย็นก็ทำอะไรไม่รู้ อยู่ในห้องกับลูกชาย

หลังจากทำงานหนักมาทั้งวัน เมื่อกลับมาถึงบ้านเธอก็นั่งฟังโซฟาเพื่อพักผ่อน “คุณผู้หญิงคะ ช่วงนี้คุณทำงานเหนื่อยมาก! คุณผู้ชายเลยให้ฉันต้มน้ำยาบำรุงไว้ค่ะ ต้มสักหน่อยนะคะ”

“ขอบคุณค่ะ” เธอหยิบซองขึ้นมามากเข้าไปคำเล็ก ๆ
“จริงสิ แม่บ้านผู้ ขายขายยังไม่กลับมาหรอกค่ะ”

“ค่ะ เมื่อเช้าคุณผู้ชายบอกว่าจะไปรับคุณหนูเอง...”
แม่บ้านผู้พูดกับเจียงร่วซี

เจียงร่วซีกุมขมับ เมื่อตอนบ่ายเหลืงเยียนบอกว่า
มีประชุมแล้วออกไป จนถึงตอนนี้ก็ยังไม่กลับ เธอหยิบ
โทรศัพท์มือถือขึ้นมากำลังจะกดโทรออก แต่กลับได้ยินเสียง
เหลืงเยียนกับขายขายดังมาจากข้างนอก

“แม่ครับ ผมกับพ่อกลับมาแล้วครับ” ขายขายรีบวิ่ง
เข้ามา

“ไปเล่นที่ไหนมา หน้าแดงหมดแล้วเนี่ย” เจียงร่วซี
กระซิบผ้าพันคอให้ลูกชาย “หิวหรือยังครับ”

“ยังครับ” ขายขายนั่งลงบนโซฟา

เหลืงเยียนเดินมานั่งลงข้างเธอ “คุณภรรยาครับ ใน
สายตาของคุณมีแค่ลูกชาย ไม่มีสามีเลยหรือครับ”

“มีสิคะ! แต่คุณโตแล้ว ขายขายยังเป็นเด็กอยู่เลย”
เจียงว์ซีไม่เข้าใจจริงๆ ทำไมเหลิ่งเยียนต้องคิดเล็กคิตน้อยกับ
เรื่องเล็กๆ แบบนี้

“โอเคๆ ภรรยาพูดอะไรก็มีเหตุผลทั้งนั้น” วันนี้
เหลิ่งเยียนยอมให้เธอ เพราะเห็นเธอเหนื่อยจากการทำงาน

หลังมีอาหารเย็น เจียงว์ซีก็อยู่กับลูกชาย รอจนเขา
ทำการบ้านเสร็จและนอนหลับ เธอถึงได้กลับห้อง

เหลิ่งเยียนนั่งอ่านนิตยสารเศรษฐกิจอยู่บนโซฟา
เมื่อเห็นเธอเดินเข้ามาก็รีบวางนิตยสารลงแล้วลุกขึ้น “ช่วงนี้
งานเหนื่อยมากไม่ใช่เหรอ ทำไมถึงยังไปอยู่กับลูกอีก”

“ก็ช่วงนี้ฉันไม่ได้อยู่กับเขาเลย ถึงแม้จะรู้ว่าขายขาย
เป็นเด็กดีและเชื่อฟัง แต่ฉันเป็นแม่ของเขา ฉันไม่สนใจเขาไม่ได้
หรอก” เจียงว์ซีจ้องเหลิ่งเยียน “คุณนะสิ ที่ดูไม่กังวลใจอะไร
เลย”

“ถ้าอย่างนั้นผมจะช่วยแบ่งเบาภาระของคุณเอง ตั้งแต่ววันนี้เป็นต้นไป คุณไม่ต้องสนใจอะไรทั้งนั้น ไม่ต้องไปทำงาน

ด้วย ทุกอย่างปล่อยให้มันเป็นหน้าที่ของผมเอง โอเคไหม”
เหลียงเยียนมองเธอ รวากับความคิดของเขาเป็นแผนการที่ดีที่สุด

“ไม่โอเค ฉันง่วงแล้ว รีบนอนเถอะ! คืนนี้คุณก็ห้าม
ทำงานล่วงเวลา” เจียงร่วซึ่งรู้สึกเป็นทุกข์ที่เห็นเขาต้องทำงาน
หนักทั้งวัน

เหลียงเยียนพยักหน้า ก่อนจะอุ้มเธอขึ้นมา “รับทราบ
คำสั่งมรรยา สามีต้องเชื่อฟังและปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด”

เขาอุ้มเธอมานอนบนเตียง จากนั้นก็ปิดโคมไฟคริสตัล
บนเพดานให้เหลือเพียงโคมไฟติดผนังบนหัวเตียง พลังมอง
เกล็ดหิมะสีขาวที่โปรยปรายลงมาข้างนอกหน้าต่าง “คุณมรรยา
ดูเหมือนว่าวันนี้หิมะจะตกไม่หยุดเลย”

“อืม” เจียงร่วซึ่งตอบเบาๆ และเริ่มจะตาปรือเล็กน้อย

“ง่วงแล้วเหรอ”

“อืม” เสียงของเธออู้อี้มากขึ้นเรื่อย ๆ

จนกระทั่งเหลืงเยียนไต้ยีนเสียงลมหายใจที่สม่่าเสมอของเธอ เขาจึงลุกจากเตียงเดินไปที่ริมหน้าต่าง พลงมองหิมะสีขาวที่อยู่ข้างนอก มีบางสิ่งที่ต้องทำทุกครั้งที่หิมะตก

เหลืงเยียนออกจากห้อง ก่อนจะเดินเข้าไปในห้องของลูกชาย เขาเห็นลูกชายยืนอยู่ที่ริมหน้าต่าง มีหน้าซ้่ายังเปิดหน้าต่างโดยไม่สนใจอากาศที่เย็นจัด มือเล็ก ๆ ยื่นออกไปจับหิมะ เมื่อเขาเห็นเหลืงเยียนเดินเข้ามา ก็รีบดึงมือกลับในทันที “พ่อครับ แม่นอนแล้วหรอ”

“ใช่ ช่วงนี้แม่ของลูกเหนื่อยมาก ก็เลยนอนเร็ว แบบนี้แหละพวกเรายังจะลงมือไต้!” เหลืงเยียนอุ้มลูกชายขึ้นมา พลงมองลูบมือที่เย็นเฉียบของเขา “ถ้าแม่รู้ว่าพรุ่งนี้ลูกไม่ไปโรงเรียนไต้รู้ว่าแม่โกรธมากไหม”

“ถ้าแม่โกรธ ก็มีพ่อคอยช่วยอยู่ไม่ไต้หรอ ผมทำไต้เพื่อให้แม่มีความสุข ไม่ได้ทำไต้เพื่อให้แม่โกรธสักหน่อย” ชายข้่ามองเหลืงเยียน “พ่อครับ พ่อจะทำให้แม่มีความสุขไต้ไหมครับ แม่ไต้ไต้ยืมอย่างมีความสุขมานานมากแล้วนะ”

ขอโทษที่สามีนี้นี้ไม่ผ่านเกณฑ์ เล่ม 10

夺情总裁：豪门老公不及格

ไนเคอริบรีทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com @amarinbooks Camellia Novel

《夺情总裁：豪门老公不及格》 Vol. 10

Author: 微风中摇曳 Wei Feng Zhong Yao Ye

Copyright © 2021 by COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Thai (language) Translation Copyright © 2024 by Amarin Corporations Public Co., Ltd.

This Thai edition is published by arrangement with COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Arranged through Manzhouli Zhalaينوer Wenxin Counseling Studio (满洲里市扎赉 诺尔区文心信息
咨询工作室) & Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งตัดแปลงเป็นฉบับอื่นที่ก่อกวนลิขสิทธิ์

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

微风中摇曳 Wei Feng Zhong Yao Ye

ขอโทษที่สามีนี้นี้ไม่ผ่านเกณฑ์ เล่ม 10 /微风中摇曳 Wei Feng Zhong Yao Ye.: เขียน; ฟองสมุทร:
แปล จาก 夺情总裁：豪门老公不及格.— กรุงเทพฯ: คามิลเลีย อมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์, 2567.

(1) , 495 หน้า.

1. นวนิยายจีน. I. ฟองสมุทร, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

ISBN 978-616-18-7368-4